

Arrest

nr. 135 182 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 maart 2012 dient verzoeker een aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit op grond van wettelijke samenwoning met een Nederlandse onderdaan, mevrouw S.C. Op 31 augustus 2012 treft de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het bij de Raad ingestelde annulatieberoep wordt verworpen bij arrest nr. 117 436

van 23 januari 2014. Op 25 maart 2014 werd de wettelijke samenwoning met mevrouw S.C. eenzijdig stopgezet.

1.2. Op 4 juli 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 11 augustus 2014 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.2. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 13 augustus 2014 betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

1.4. Op 17 september 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).Tevens werd op dezelfde dag een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd (bijlage 13sexies).

1.5. Tegen de bijlage 13septies diende verzoeker een schorsingsberoep in bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest van 29 september 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

1.6. Op 2 oktober 2014 werd verzoeker gerepatriëerd naar Paramaribo (Suriname).

De bovenvermelde bijlage 13sexies van 17 september 2014 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ Aan de heer (...) wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17/09/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 17/09/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat;

voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om binnen de 30 dagen het grondgebied te verlaten, hem betekend op 20/11/2012 (bijlage 20, waarvoor op 17/06/2014- een nieuwe termijn van 30 dagen werd toegestaan) en op 13/08/2014 (bijlage 13). Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien op 20/11/2012 door de stad Antwerpen en op 13/08/2014 nogmaals door de gemeente Retie geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek- Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 een Inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker onder meer de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

“(…) De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. (...) Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in

de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Verzoeker heeft vooreerst duidelijk aangegeven in zijn regularisatieverzoek dat hij een relatie heeft met mevr. [L.S.].

Bovendien heeft verzoeker geen enkel strafbaar feit gepleegd.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, dewelke in casu helemaal niet is gebeurd en bijgevolg de voormelde wetsbepaling manifest geschonden heeft.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

(...)

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.(...)”.

2.2.Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Kernbetoog van verzoeker is dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn zaak hoewel artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met dergelijke omstandigheden. Verzoeker concretiseert dit nader en stelt dat verwerende partij geen rekening hield met zijn relatie met mevrouw L.S. Hij betoogt dat het in dit verband kennelijk onredelijk en disproportioneel is om de maximumduur voor het inreisverbod op te leggen, namelijk drie jaar.

2.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

2.5. Zoals verzoeker terecht betoogt bepaalt artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij opteert voor een maximumduur van drie jaar voor het inreisverbod omdat verzoeker volgens de verwerende partij hardnekkig weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting hoewel hij door de gemeente ingelicht werd over de implicaties van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Daargelaten de vraag of de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden persoonlijke omstandigheden betreffen die relevant zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod en het niet eerder omstandigheden betreffen die verklaren waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, kan de Raad verzoeker volgen wanneer hij opwerpt dat er geen rekening gehouden werd met zijn relatie met mevrouw L.S. Deze relatie was blijkens het administratief dossier het voorwerp van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de in punt 1.2. bedoelde beslissing stelde de verwerende partij, “*Betrokkene stelt een duurzame relatie te hebben met mevrouw [L.S.]. Van zodra de echtscheiding van mevrouw [L.S.] definitief is, wensen zij de procedure van wettelijke samenwoning te starten. Een tijdelijke scheiding met partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of een land daartoe gemachtigd. Van zodra de echtscheiding van zijn partner definitief is, staat het betrokkene vrij de procedure tot wettelijk samenwoning te starten via de geijkte weg.*”

2.7. Verwerende partij ontkende de relatie dus niet van verzoeker met mevrouw L.S. en kan ook niet dienstig voorhouden hiervan niet op de hoogte te zijn. Verzoeker kon dan ook verwachten dat de verwerende partij hiermee rekening zou houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, doch dit blijkt nergens uit. Dit klemt des te meer aangezien de verwerende partij blijkens de in punt 1.2. vermelde beslissing gewag maakte van slechts een tijdelijke scheiding van verzoeker met mevrouw L.S. die niet verhindert dat hij een aanvraag indient in het land van herkomst om verenigd te worden met haar, eenmaal de echtscheiding van mevrouw L.S. rond is, dit terwijl de duur van het inreisverbod ontegensprekelijk gevolgen heeft voor het tijdelijke karakter van deze scheiding van verzoeker met mevrouw L.S. Door enkel te benadrukken dat verzoeker manifest weigert te voldoen aan de terugkeerverplichting zonder verzoekers relatie met mevrouw L.S. mee in de balans te betrekken, handelt de verwerende partij op kennelijk disproportionele wijze door te opteren voor de maximumduur van drie jaar bij het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker.

2.8. In haar nota kan verwerende partij niet dienstig opwerpen dat verzoeker nalaat in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing, dit gelet op de in het verzoekschrift geuite en besproken kritiek van verzoeker. Verwerende partij betoogt voorts nog in haar nota, “*Verzoekende partij werpt verder op dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu ver te zoeken zou zijn en bestempelt de opgelegde sanctie als disproportioneel. Ook deze kritiek snijdt geen hout. Zoals hierboven uiteengezet wordt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris louter de wettelijke voorschriften gevolgd. Wanneer niet aan een terugkeerverplichting voldaan wordt, koppelt de Vreemdelingenwet hier uitdrukkelijk een inreisverbod aan vast. Terwijl het, gelet op de concrete en individuele motivering van de termijn van het inreisverbod, geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te beslissen dat een inreisverbod van 3 jaar dient te worden opgelegd.*” Wanneer niet voldaan is aan de terugkeerverplichting, kan verwerende partij inderdaad een inreisverbod opleggen doch zij beschikt blijkens het gestelde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de

Vreemdelingenwet over een discretionaire bevoegdheid bij het opleggen van de duur van het inreisverbod, waarbij rekening dient te worden gehouden met specifieke omstandigheden die het geval van de betrokken vreemdeling kenmerken. De verwerende partij gaat in haar nota helemaal niet in op de relatie met mevrouw L.S. die verzoeker heeft aangehaald in zijn verzoekschrift. De overtuiging van verwerende partij dat de bestreden beslissing geenszins kennelijk onredelijk is, kan geen afbreuk doen aan het gestelde in punt 2.7.

Een schending van de het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond. De gegrondheid van deze onderdelen van het middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Derhalve dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de gegrondheid van de overige onderdelen van het middel en het verweer dienaangaande.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in zijn enig middel gegronde onderdelen aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA